Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B** **EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 2006/2004**

af 27. oktober 2004

om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (»forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde«)

(EØS-relevant tekst)

(EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005	L 149	22	11.6.2005
►**M2**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007	L 332	27	18.12.2007
►**M3**	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009	L 337	11	18.12.2009
►**M4**	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010	L 334	1	17.12.2010
►**M5**	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011	L 55	1	28.2.2011
►**M6**	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 954/2011 af 14. september 2011	L 259	1	4.10.2011

▼B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 2006/2004

af 27. oktober 2004

om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse (»forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejde«)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ([1]),

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ([2]), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådet erkendte i sin resolution af 8. juli 1996 om det administrative samarbejde om håndhævelsen af lovgivningen om det indre marked ([3]), at der er behov for en vedvarende indsats for at forbedre samarbejdet mellem administrationerne, og opfordrede medlemsstaterne og Kommissionen til fortrinsvis at undersøge muligheden for at styrke det administrative samarbejde om håndhævelse af lovgivningen.

(2) De eksisterende nationale håndhævelsesforanstaltninger for love, som beskytter forbrugernes interesser, er ikke tilpasset til udfordringerne ved håndhævelse i det indre marked, og et effektivt samarbejde om håndhævelse i disse tilfælde er ikke muligt på indeværende tidspunkt. Disse vanskeligheder hindrer offentlige håndhævelsesmyndigheder i at samarbejde om at påvise, undersøge og standse eller forbyde overtrædelser inden for Fællesskabet af love, som beskytter forbrugernes interesser. Den deraf følgende mangel på effektiv håndhævelse i grænseoverskridende tilfælde gør det muligt for sælgere og leverandører at undvige håndhævelsesforsøg ved at flytte rundt i Fællesskabet. Det forårsager konkurrenceforvridning for lovlydige sælgere og leverandører, som enten opererer nationalt eller på tværs af grænserne. Vanskelighederne med håndhævelse i grænseoverskridende tilfælde mindsker endvidere forbrugernes tillid til grænseoverskridende tilbud og dermed deres tillid til det indre marked.

([1]) EUT C 108 af 30.4.2004, s. 86.
([2]) Europa-Parlamentets udtalelse af 20.4.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 7.10.2004.
([3]) EFT C 224 af 1.8.1996, s. 3.

▼B

(3) Det er derfor hensigtsmæssigt at lette samarbejdet mellem offentlige myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning, der beskytter forbrugernes interesser, i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet; at bidrage til et velfungerende indre marked, til en hensigtsmæssig og konsekvent håndhævelse af lovgivning, der beskytter forbrugernes interesser, og til overvågning af beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser.

(4) Fællesskabsretten indeholder allerede bestemmelser om samarbejdsnetværk med henblik på håndhævelse for at beskytte forbrugerne på områder, der ligger ud over deres økonomiske interesser, ikke mindst på det sundhedsmæssige område. Der bør udveksles bedste praksis mellem de netværk, der oprettes ved denne forordning, og disse allerede bestående netværk.

(5) Forordningens bestemmelser om gensidig bistand bør kun finde anvendelse på overtrædelser inden for Fællesskabet af fællesskabslovgivning til beskyttelse af forbrugernes interesser. Effektiv behandling af overtrædelser på nationalt plan bør sikre, at der ikke diskrimineres mellem nationale transaktioner og transaktioner inden for Fællesskabet. Denne forordning indvirker ikke på Kommissionens ansvar med hensyn til medlemsstaternes overtrædelser af fællesskabslovgivningen. Forordningen giver heller ikke Kommissionen beføjelser til at standse overtrædelser inden for Fællesskabet, som er defineret i forordningen.

(6) For at beskytte forbrugerne mod overtrædelser inden for Fællesskabet er det nødvendigt at oprette et netværk af offentlige håndhævelsesmyndigheder i hele Fællesskabet, som har brug for et minimum af fælles beføjelser med henblik på undersøgelser og håndhævelse for at gennemføre denne forordning effektivt og afskrække sælgere og leverandører fra at gøre sig skyldige i overtrædelser inden for Fællesskabet.

(7) Et velfungerende indre marked og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at de kompetente myndigheder frit kan indgå i et gensidigt samarbejde om udveksling af informationer, påvisning og undersøgelse af overtrædelser inden for Fællesskabet og træffe foranstaltninger med henblik på disses ophør eller forbud.

(8) De kompetente myndigheder bør også benytte andre beføjelser eller foranstaltninger, der er tillagt dem på nationalt plan, herunder beføjelsen til at rejse tiltale eller henvise sager til retsforfølgning for om nødvendigt omgående at bringe overtrædelser inden for Fællesskabet til ophør eller få nedlagt forbud imod dem som følge af en anmodning om gensidig bistand.

(9) Der bør være fuld garanti for tavshedspligt og fortrolig behandling af oplysninger, som udveksles mellem kompetente myndigheder, så det sikres, at undersøgelser ikke kompromitteres, og at sælgeres og leverandørers omdømme ikke skades urimeligt. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af

▼B

sådanne oplysninger ([1]) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger ([2]) bør finde anvendelse i forbindelse med denne forordning.

(10) Udfordringerne med hensyn til håndhævelsen når langt ud over Den Europæiske Unions grænser, og det er nødvendigt at beskytte de europæiske forbrugeres interesser mod erhvervsdrivende fra tredjelande, som bevæger sig på kanten af loven. Der er derfor behov for forhandlinger om internationale aftaler med tredjelande vedrørende gensidig bistand i forbindelse med håndhævelsen af lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser. Sådanne internationale aftaler bør forhandles på fællesskabsniveau på områder, der er omfattet af denne forordning, for at sikre optimal beskyttelse af europæiske forbrugere og et velfungerende samarbejde med tredjelande om håndhævelse.

(11) Det er hensigtsmæssigt at koordinere medlemsstaternes håndhævelsesforanstaltninger i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet på fællesskabsniveau med henblik på at sikre en bedre anvendelse af denne forordning og medvirke til at højne standarden for håndhævelse og gøre denne mere konsekvent.

(12) Det er hensigtsmæssigt at koordinere medlemsstaternes administrative samarbejde på fællesskabsniveau for så vidt angår grænseoverskridende aktiviteter for på den måde at forbedre anvendelsen af lovgivning, der beskytter forbrugernes interesser. Dette samarbejde er allerede kommet til udtryk i oprettelsen af Det Europæiske Udenretslige Net.

(13) Såfremt koordineringen af medlemsstaternes aktiviteter i henhold til denne forordning indebærer finansiel støtte fra Fællesskabet, træffes der afgørelse om at yde en sådan støtte i overensstemmelse med procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 20/2004/EF af 8. december 2003 om en generel ramme for finansiering af Fællesskabets aktioner til støtte for forbrugerpolitikken for perioden 2004-2007 ([3]), navnlig aktion 5 og 10 i bilaget til nævnte afgørelse og fremtidige afgørelser.

(14) Forbrugerorganisationer spiller en væsentlig rolle med hensyn til forbrugeroplysning og -rådgivning og med hensyn til beskyttelse af forbrugerinteresser, herunder bilæggelse af tvister, og de bør tilskyndes til at samarbejde med de kompetente myndigheder for at styrke anvendelsen af denne forordning.

(15) Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ([4]).

([1]) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).
([2]) EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1.
([3]) EUT L 5 af 9.1.2004, s. 1. Ændret ved afgørelse nr. 786/2004/EF (EUT L 138 af 30.4.2004, s. 7).
([4]) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

▼B

(16) Effektiv overvågning af denne forordnings anvendelse og effektiv forbrugerbeskyttelse kræver regelmæssige rapporter fra medlemsstaterne.

(17) Denne forordning er i overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ([1]). Den bør derfor fortolkes og anvendes under overholdelse af disse rettigheder og principper.

(18) Målene for denne forordning, nemlig samarbejde mellem de nationale myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelsen af lovgivning om forbrugerbeskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, fordi de ikke alene kan sikre samarbejde og koordinering, og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1

Mål

Ved denne forordning fastsættes de betingelser, hvorunder de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, der er udpeget som ansvarlige for håndhævelse af lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser, skal samarbejde med hinanden og med Kommissionen med henblik på at sikre overholdelse af nævnte lovgivning og et velfungerende indre marked samt forbedre beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Bestemmelserne om gensidig bistand i kapitel II og III omfatter overtrædelser inden for Fællesskabet.

2. Denne forordning berører ikke fællesskabsreglerne om international privatret, herunder navnlig reglerne om værneting og lovvalg.

3. Denne forordning berører ikke medlemsstaternes anvendelse af reglerne om retligt samarbejde i straffesager og civilsager, herunder navnlig det europæiske retlige netværk.

([1]) EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

▼B

4. Denne forordning berører ikke medlemsstaternes opfyldelse af sådanne yderligere forpligtelser i forbindelse med gensidig bistand med hensyn til beskyttelse af forbrugernes kollektive økonomiske interesser, herunder i straffesager, som måtte følge af andre retsakter, herunder bilaterale eller multilaterale aftaler.

5. Denne forordning berører ikke anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/27/EF af 19. maj 1998 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser ([1]).

6. Denne forordning har ikke indvirkning på fællesskabslovgivning om det indre marked, navnlig bestemmelserne om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser.

7. Denne forordning har ikke indvirkning på fællesskabslovgivning om tv-spredningsvirksomhed.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

a) »lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser«: direktiverne i bilaget som gennemført i medlemsstaternes nationale ret og de forordninger, der er nævnt i bilaget

b) »overtrædelser inden for Fællesskabet«: enhver handling eller undladelse, der er i strid med lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser, som defineret i litra a), og som skader eller sandsynligvis vil skade de kollektive interesser for forbrugere med bopæl i en anden eller andre medlemsstater end den, hvor handlingen eller undladelsen har sin oprindelse eller har fundet sted, eller hvor den ansvarlige sælger eller leverandør er etableret, eller hvor bevismateriale eller aktiver vedrørende handlingen eller undladelsen befinder sig

c) »kompetent myndighed«: enhver offentlig myndighed enten på nationalt, regionalt eller lokalt plan med særligt ansvar for at håndhæve lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser

d) »centralt forbindelseskontor«: den offentlige myndighed i hver enkelt medlemsstat, som er udpeget til at være ansvarlig for at koordinere anvendelsen af denne forordning i den pågældende medlemsstat

e) »kompetent embedsmand«: en embedsmand fra en kompetent myndighed, som er udpeget til at være ansvarlig for anvendelsen af denne forordning

f) »bistandssøgende myndighed«: den kompetente myndighed, som fremsætter en anmodning om gensidig bistand

g) »bistandssøgt myndighed«: den kompetente myndighed, som modtager en anmodning om gensidig bistand

h) »sælger eller leverandør«: enhver fysisk eller juridisk person, der i forhold til lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser, handler som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sin profession

i) »markedsovervågningsaktiviteter«: de handlinger, som foretages af en kompetent myndighed for at undersøge, om overtrædelser inden for Fællesskabet har fundet sted inden for dens område

([1]) EFT L 166 af 11.6.1998, s. 51. Senest ændret ved direktiv 2002/65/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

▼B

j) »forbrugerklage«: en erklæring, der støttes af rimeligt bevismateriale, om, at en sælger eller leverandør har gjort eller sandsynligvis vil gøre sig skyldig i en overtrædelse af lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser

k) »forbrugernes kollektive interesser«: en række forbrugeres interesser, som har lidt skade eller sandsynligvis vil lide skade som følge af en overtrædelse.

Artikel 4

Kompetente myndigheder

1. De enkelte medlemsstater udpeger de kompetente myndigheder og det centrale forbindelseskontor, som har ansvaret for denne forordnings anvendelse.

2. De enkelte medlemsstater kan, hvis det er nødvendigt for at opfylde forpligtelserne i henhold til denne forordning, udpege andre offentlige myndigheder. De kan også udpege instanser, der har en legitim interesse i, at overtrædelser inden for Fællesskabet bringes til ophør eller forbydes i overensstemmelse med artikel 8, stk. 3.

3. Med forbehold af stk. 4 har hver kompetent myndighed de undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser, som er nødvendige for anvendelsen af denne forordning, og udøver dem i overensstemmelse med national lovgivning.

4. De kompetente myndigheder kan i overensstemmelse med national lovgivning udøve de i stk. 3 omhandlede beføjelser enten:

a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn, eller

b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.

5. For så vidt de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser ved indbringelse af sager for domstolene i overensstemmelse med stk. 4, litra b), er de pågældende domstole kompetente til at træffe de nødvendige afgørelser.

6. Beføjelserne i stk. 3 udøves kun, såfremt det med rimelighed må formodes, at der foreligger en overtrædelse inden for Fællesskabet, og omfatter mindst retten til:

a) at få adgang til ethvert relevant dokument, uanset form, vedrørende overtrædelsen inden for Fællesskabet

b) at afkræve enhver person relevante oplysninger vedrørende overtrædelsen inden for Fællesskabet

c) at gennemføre nødvendige kontrolundersøgelser på stedet

d) at fremsætte skriftligt krav om, at den pågældende sælger eller leverandør bringer overtrædelsen inden for Fællesskabet til ophør

e) at få et tilsagn fra den sælger eller leverandør, som har forårsaget overtrædelserne inden for Fællesskabet, om at bringe overtrædelsen inden for Fællesskabet til ophør og i givet fald at offentliggøre det afgivne tilsagn

f) at kræve ophør af eller forbud mod enhver overtrædelse inden for Fællesskabet og i givet fald at offentliggøre de trufne afgørelser

▼B

g) at kræve, at sagsøgte, som har tabt sagen, betaler til statskassen eller til en modtager, som er udpeget i eller i henhold til national lovgivning, såfremt en afgørelse ikke efterkommes.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at anvende denne forordning. De kompetente embedsmænd skal overholde faglige standarder og være omfattet af hensigtsmæssige interne adfærdsprocedurer eller -regler for navnlig at sikre beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, god forvaltningsskik og overholdelse af reglerne i artikel 13 om behandling af fortrolige oplysninger og tavshedspligt.

8. De enkelte kompetente myndigheder oplyser offentligheden om de rettigheder og forpligtelser, de har i henhold til denne forordning, og udpeger de kompetente embedsmænd.

Artikel 5

Lister

1. De enkelte medlemsstater meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnet på de kompetente myndigheder og de øvrige offentlige myndigheder og instanser, der har en legitim interesse i, at overtrædelser inden for Fællesskabet bringes til ophør eller forbydes, og på det centrale forbindelseskontor.

2. Kommissionen offentliggør og opdaterer listen over de centrale forbindelseskontorer og kompetente myndigheder i *Den Europæiske Unions Tidende*.

KAPITEL II

GENSIDIG BISTAND

Artikel 6

Udveksling af oplysninger efter anmodning

1. En bistandssøgt myndighed udleverer omgående efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed i overensstemmelse med artikel 4 enhver relevant oplysning, som er nødvendig for at afgøre, om der foreligger en overtrædelse inden for Fællesskabet, eller for at kunne fastslå, at det med rimelighed må formodes, at en sådan overtrædelse vil finde sted.

2. Den bistandssøgte myndighed gennemfører, om nødvendigt med bistand fra andre offentlige myndigheder, passende undersøgelser eller træffer andre nødvendige eller relevante foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 4 med henblik på at indsamle de krævede oplysninger.

3. Efter anmodning fra den bistandssøgende myndighed kan den bistandssøgte myndighed tillade en kompetent embedsmand fra den bistandssøgende myndighed at ledsage embedsmændene fra den bistandssøgte myndighed under undersøgelserne.

4. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

▼B

Artikel 7

Udveksling af oplysninger uden anmodning

1. Hvis en kompetent myndighed bliver opmærksom på en overtrædelse inden for Fællesskabet eller med rimelighed formoder, at en sådan overtrædelse vil finde sted, underretter den omgående de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen og fremlægger alle nødvendige oplysninger.

2. Hvis en kompetent myndighed træffer yderligere håndhævelsesforanstaltninger eller modtager anmodninger om gensidig bistand i relation til overtrædelser inden for Fællesskabet, underretter den de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen.

3. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 8

Anmodninger om håndhævelsesforanstaltninger

1. En bistandssøgt myndighed træffer efter anmodning fra en bistandssøgende myndighed alle nødvendige håndhævelsesforanstaltninger med henblik på at sikre omgående ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet.

2. For at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 gør den bistandssøgte myndighed brug af de beføjelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 6, samt af yderligere beføjelser, som den bistandssøgte myndighed har fået tillagt i henhold til national lovgivning. Den bistandssøgte myndighed beslutter, om nødvendigt med bistand fra andre offentlige myndigheder, hvilke håndhævelsesforanstaltninger der skal træffes for på en effektiv måde, der står i et rimeligt forhold til overtrædelsen inden for Fællesskabet, at sikre ophør af eller forbud mod denne.

3. Den bistandssøgte myndighed kan også opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 og 2 ved at pålægge en instans, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, andet punktum, som havende en legitim interesse i, at overtrædelser inden for Fællesskabet bringes til ophør eller forbydes, at træffe alle de nødvendige håndhævelsesforanstaltninger, der er til dens rådighed efter den nationale lovgivning, til at sikre ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet på den bistandssøgte myndigheds vegne. Hvis instansen ikke er i stand til at sikre ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet omgående, påhviler forpligtelserne i henhold til stk. 1 og 2 fortsat den bistandssøgte myndighed.

4. Den bistandssøgte myndighed må kun træffe de i stk. 3 omhandlede foranstaltninger, hvis både den bistandssøgende og den bistandssøgte myndighed, efter høring af den bistandssøgende myndighed om anvendelsen af disse foranstaltninger, er enige om

— at anvendelsen af foranstaltningerne i stk. 3 sandsynligvis vil medføre ophør af eller forbud mod overtrædelsen inden for Fællesskabet på en mindst lige så effektiv måde som en handling fra den bistandssøgte myndigheds side,

og

— at inddragelse af den instans, der er udpeget i henhold til national lovgivning, ikke medfører nogen videregivelse til den pågældende instans af oplysninger, der er beskyttet i henhold til artikel 13.

▼B

5. Hvis den bistandssøgende myndighed er af den opfattelse, at de betingelser, der er fastsat i stk. 4, ikke er opfyldt, underretter den skriftligt den bistandssøgte myndighed med angivelse af årsagerne hertil. Hvis den bistandssøgende myndighed og den bistandssøgte myndighed ikke er enige, kan den bistandssøgte myndighed henvise sagen til Kommissionen, der afgiver en udtalelse efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

6. Den bistandssøgte myndighed kan høre den bistandssøgende myndighed under gennemførelsen af de håndhævelsesforanstaltninger, der er omhandlet i stk. 1 og 2. Den bistandssøgte myndighed underretter omgående den bistandssøgende myndighed, de kompetente myndigheder i andre medlemsstater og Kommissionen om de trufne foranstaltninger og disses virkning på overtrædelsen inden for Fællesskabet, herunder om overtrædelsen er ophørt.

7. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 9

Koordinering af markedsovervågning og håndhævelse

1. De kompetente myndigheder koordinerer deres markedsovervågning og håndhævelse. De udveksler alle de oplysninger, der er nødvendige til dette formål.

2. Bliver de kompetente myndigheder klar over, at en overtrædelse inden for Fællesskabet skader forbrugerne i mere end to medlemsstater, koordinerer de deres håndhævelse og anmodninger om gensidig bistand via det centrale forbindelseskontor. De bestræber sig navnlig på at gennemføre sideløbende undersøgelser og håndhævelsesforanstaltninger.

3. De kompetente myndigheder informerer på forhånd Kommissionen om koordineringen og kan opfordre embedsmænd og andre ledsagende personer, der er bemyndiget af Kommissionen, til at deltage.

4. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 10

Database

1. Kommissionen opretholder en elektronisk database, hvor den lagrer og behandler de oplysninger, den modtager i henhold til artikel 7, 8 og 9. Kun de kompetente myndigheder har mulighed for at konsultere databasen. Med hensyn til deres ansvar for at indberette oplysninger til lagring i databasen og behandlingen af personoplysninger i forbindelse hermed betragtes de kompetente myndigheder som registeransvarlige i henhold til artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF. Med hensyn til Kommissionens ansvar i henhold til denne artikel og behandlingen af personoplysninger i forbindelse hermed betragtes Kommissionen som registeransvarlig i henhold til artikel 2, litra d), i forordning (EF) nr. 45/2001.

▼B

2. Hvis en kompetent myndighed efterfølgende fastslår, at en overtrædelse inden for Fællesskabet, som den har indberettet i henhold til artikel 7, viser sig at være indberettet med urette, trækker den indberetningen tilbage, og Kommissionen sletter straks de pågældende oplysninger i databasen. Når en bistandssøgt myndighed i henhold til artikel 8, stk. 6, underretter Kommissionen om, at en overtrædelse inden for Fællesskabet er ophørt, slettes de lagrede oplysninger vedrørende overtrædelsen inden for Fællesskabet efter fem år.

3. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

KAPITEL III

BETINGELSER FOR GENSIDIG BISTAND

Artikel 11

Generelt ansvar

1. De kompetente myndigheder opfylder deres forpligtelser i henhold til denne forordning, som de ville gøre det på vegne af forbrugere i deres eget land og på eget initiativ eller efter anmodning fra en anden kompetent myndighed i deres eget land.

2. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder, de af dem udpegede instanser, der har en legitim interesse i, at overtrædelser inden for Fællesskabet bringes til ophør eller forbydes, og de kompetente domstole koordinerer denne forordnings anvendelse på en effektiv måde via det centrale forbindelseskontor.

3. Medlemsstaterne fremmer samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og andre instanser, der i henhold til national lovgivning har en legitim interesse i, at overtrædelser inden for Fællesskabet bringes til ophør eller forbydes for at sikre, at de kompetente myndigheder omgående underrettes om mulige overtrædelser inden for Fællesskabet.

Artikel 12

Procedurer for anmodning om gensidig bistand og udveksling af oplysninger

1. Den bistandssøgende myndighed sikrer, at alle anmodninger om gensidig bistand indeholder tilstrækkelige oplysninger til at sætte den bistandssøgte myndighed i stand til at imødekomme anmodningen, herunder eventuelt nødvendigt bevismateriale, der kun kan tilvejebringes på den bistandssøgende myndigheds område.

2. Anmodningerne sendes af den bistandssøgende myndighed til den bistandssøgte myndigheds centrale forbindelseskontor via den bistandssøgende myndigheds centrale forbindelseskontor. Anmodningerne fremsendes straks af den bistandssøgte myndigheds centrale forbindelseskontor til den relevante kompetente myndighed.

3. Anmodninger om bistand og enhver formidling af oplysninger fremsættes skriftligt under anvendelse af en standardformular og fremsendes elektronisk via den i artikel 10 omhandlede database.

▼B

4. De berørte kompetente myndigheder aftaler, hvilke sprog der anvendes ved anmodning om og formidling af oplysninger, inden anmodningerne fremsættes. Såfremt der ikke kan opnås enighed, formidles anmodningerne på de(t) officielle sprog i den bistandssøgende myndigheds medlemsstat og svarene på de(t) officielle sprog i den bistandssøgte myndigheds medlemsstat.

5. Oplysninger, der formidles som følge af en anmodning, sendes direkte til den bistandssøgende myndighed og samtidig til den bistandssøgende og den bistandssøgte myndigheds centrale forbindelseskontorer.

6. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 13

Anvendelse af oplysninger samt beskyttelse af personoplysninger og forretningshemmeligheder

1. Udleverede oplysninger kan kun anvendes til at sikre overholdelse af lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser.

2. Kompetente myndigheder kan anvende udleverede oplysninger, dokumenter, undersøgelsesresultater, erklæringer, certificerede kopier eller efterretninger som bevismateriale på samme måde som tilsvarende dokumenter, der erhverves i deres eget land.

3. Enhver oplysning, der videregives til personer, der arbejder for kompetente myndigheder, domstole, andre offentlige myndigheder og Kommissionen, herunder oplysninger, der indberettes til Kommissionen og lagres i den database, der er omhandlet i artikel 10, og hvis udbredelse ville være til skade for:

— beskyttelsen af privatlivets fred og den enkeltes integritet, navnlig i henhold til Fællesskabets lovgivning om beskyttelse af personoplysninger

— en fysisk eller juridisk persons forretningsmæssige interesser, herunder intellektuelle ejendomsrettigheder

— retssager og juridisk rådgivning,

eller

— formålet med inspektioner og undersøgelser

er fortrolig og omfattet af tavshedspligten, medmindre det er nødvendigt at frigive oplysningen for at sikre ophør af og forbud mod en overtrædelse inden for Fællesskabet, og den myndighed, som formidler oplysningerne, indvilliger i frigivelsen.

▼B

4. Med henblik på anvendelsen af denne forordning vedtager medlemsstaterne de lovgivningsmæssige foranstaltninger, der er nødvendige for at begrænse de rettigheder og forpligtelser, der er omhandlet i artikel 10, 11 og 12 i direktiv 95/46/EF, hvis dette er nødvendigt for at beskytte de i direktivets artikel 13, stk. 1, litra d) og f), omhandlede interesser. Kommissionen kan begrænse de rettigheder og forpligtelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, artikel 11, artikel 12, stk. 1, artikel 13-17 og artikel 37, stk. 1, i forordning (EF) nr. 45/2001, hvis en sådan begrænsning udgør en nødvendig foranstaltning for at beskytte de i den pågældende forordnings artikel 20, stk. 1, litra a) og e), omhandlede interesser.

5. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 14

Udveksling af oplysninger med tredjelande

1. Kompetente myndigheder, som modtager oplysninger fra en myndighed i et tredjeland, videregiver disse oplysninger til de relevante kompetente myndigheder i andre medlemsstater, i det omfang dette er tilladt i henhold til bilaterale bistandsaftaler med tredjelandet og er i overensstemmelse med fællesskabsrettens bestemmelser om beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger.

2. Oplysninger, som videregives i henhold til denne forordning, kan også videregives til en myndighed i et tredjeland af en kompetent myndighed i henhold til en bilateral bistandsaftale med tredjelandet, såfremt der er indhentet samtykke fra den kompetente myndighed, som oprindelig videregav oplysningerne, og videregivelsen er i overensstemmelse med fællesskabsrettens bestemmelser om beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger.

Artikel 15

Betingelser

1. Medlemsstaterne giver afkald på alle krav om godtgørelse af udgifter i forbindelse med denne forordnings anvendelse. Den bistandssøgende myndigheds medlemsstat forbliver dog forpligtet i forhold til den bistandssøgte myndigheds medlemsstat for omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede ved en domstol, for så vidt angår substansen i overtrædelsen inden for Fællesskabet.

2. En bistandssøgt myndighed kan afslå at efterkomme en anmodning om håndhævelsesforanstaltninger i henhold til artikel 8 efter høring af den bistandssøgende myndighed, såfremt:

a) der allerede er anlagt retssag eller afsagt endelig afgørelse af de retlige instanser i den bistandssøgte eller bistandssøgende myndigheds medlemsstat for de samme overtrædelser inden for Fællesskabet og over for de samme sælgere eller leverandører

b) den finder, at der ifølge passende undersøgelser, som den selv har foretaget, ikke har fundet nogen overtrædelse sted inden for Fællesskabet,

eller

▼B

c) den finder, at den bistandssøgende myndighed ikke har givet tilstrækkelige oplysninger som omhandlet i artikel 12, stk. 1, medmindre den bistandssøgte myndighed allerede har afslået at efterkomme en anmodning i henhold til stk. 3, litra c), i forbindelse med den samme overtrædelse inden for Fællesskabet.

3. En bistandssøgt myndighed kan afslå at imødekomme en anmodning om oplysninger i henhold til artikel 6, såfremt:

a) den efter høring af den bistandssøgende myndighed finder, at den bistandssøgende myndighed ikke anmoder om de pågældende oplysninger for at fastslå, om en overtrædelse inden for Fællesskabet har fundet sted, eller for at fastslå, om det med rimelighed må formodes, at en sådan overtrædelse vil finde sted

b) hvis den bistandssøgende myndighed ikke er enig i, at oplysningerne er underlagt bestemmelserne om behandling af fortrolige oplysninger og tavshedspligt i artikel 13, stk. 3,

eller

c) der allerede er indledt strafferetlig undersøgelse eller anlagt retssag eller afsagt endelig afgørelse af retlige instanser i den bistandssøgte eller bistandssøgende myndigheds medlemsstat for de samme overtrædelser inden for Fællesskabet og over for de samme sælgere eller leverandører.

4. En bistandssøgt myndighed kan beslutte ikke at efterkomme forpligtelserne i artikel 7, såfremt der allerede er indledt strafferetlig undersøgelse eller anlagt retssag eller afsagt endelig afgørelse af retlige instanser i den bistandssøgte eller bistandssøgende myndigheds medlemsstat for de samme overtrædelser inden for Fællesskabet og over for de samme sælgere eller leverandører.

5. Den bistandssøgte myndighed oplyser den bistandssøgende myndighed og Kommissionen om begrundelsen for at afslå en anmodning om bistand. Den bistandssøgende myndighed kan henvise sagen til Kommissionen, der afgiver udtalelse efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

6. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

KAPITEL IV

FÆLLESSKABETS AKTIVITETER

Artikel 16

Koordinering af håndhævelse

1. I det omfang, det er nødvendigt for at nå denne forordnings mål, underretter medlemsstaterne regelmæssigt hinanden og Kommissionen om deres aktiviteter af fællesskabsinteresse på områder som f.eks.:

a) uddannelse af deres embedsmænd med ansvar for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, herunder sprogundervisning og afholdelse af uddannelsesseminarer

b) indsamling og klassificering af forbrugerklager

c) oprettelse af sektorspecifikke netværk af kompetente embedsmænd

d) udvikling af informations- og kommunikationsredskaber

▼B

e) udarbejdelse af standarder, metoder og retningslinjer for embedsmænd med ansvar for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse

f) udveksling af embedsmænd.

Medlemsstaterne kan i samarbejde med Kommissionen udføre fælles aktiviteter på de områder, der er nævnt i litra a)-f). Medlemsstaterne udarbejder også i samarbejde med Kommissionen en fælles ramme for klassificering af forbrugerklager.

2. De kompetente myndigheder kan udveksle kompetente embedsmænd for at forbedre samarbejdet. De kompetente myndigheder træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sætte udvekslede kompetente embedsmænd i stand til at spille en effektiv rolle i forbindelse med den kompetente myndigheds aktiviteter. Med henblik herpå får sådanne kompetente embedsmænd beføjelse til at varetage de opgaver, som den kompetente værtsmyndighed overdrager dem, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love.

3. Under udvekslingsopholdet har den kompetente embedsmand samme civil- og strafferetlige ansvar som den kompetente værtsmyndigheds embedsmænd. Udvekslede kompetente embedsmænd skal overholde faglige standarder og være omfattet af den kompetente værtsmyndigheds relevante interne adfærdsregler, der navnlig sikrer beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger, god forvaltningsskik og overholdelse af reglerne i artikel 13 om behandling af fortrolige oplysninger og tavshedspligt.

4. De nødvendige fællesskabsforanstaltninger til gennemførelse af denne artikel, herunder foranstaltninger til gennemførelse af fælles aktiviteter, vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

Artikel 17

Administrativt samarbejde

1. I det omfang det er nødvendigt for at gennemføre denne forordnings mål, underretter medlemsstaterne regelmæssigt hinanden og Kommissionen om deres aktiviteter af fællesskabsinteresse på områder som f.eks.:

a) forbrugeroplysning og -rådgivning

b) støtte til forbrugerrepræsentanters arbejde

c) støtte til arbejdet inden for organer med ansvar for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister

d) fremme af forbrugernes klagemuligheder

e) indsamling af statistiske oplysninger, resultater af forskning eller anden information om forbrugernes adfærd, holdninger og resultater.

Medlemsstaterne kan i samarbejde med Kommissionen udføre fælles aktiviteter på de områder, der er nævnt i litra a)-e). Medlemsstaterne udarbejder i samarbejde med Kommissionen en fælles ramme for de i litra e) nævnte aktiviteter.

2. De nødvendige fællesskabsforanstaltninger til gennemførelse af denne artikel, herunder foranstaltninger til gennemførelse af fælles aktiviteter, vedtages efter proceduren i artikel 19, stk. 2.

▼B

Artikel 18

Internationale aftaler

Fællesskabet samarbejder med tredjelande og med kompetente internationale organisationer på de områder, der er omfattet af denne forordning, for at forbedre beskyttelsen af forbrugernes økonomiske interesser. Samarbejdsforanstaltningerne, herunder indførelsen af ordninger vedrørende gensidig bistand, kan gøres til genstand for aftaler mellem Fællesskabet og de berørte tredjelande.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 19

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 20

Udvalgets opgaver

1. Udvalget kan behandle alle spørgsmål vedrørende denne forordnings anvendelse, som formanden forelægger enten på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstats repræsentant.

2. Det undersøger og vurderer navnlig, hvordan samarbejdsordningerne i henhold til denne forordning fungerer.

Artikel 21

Rapporter

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til nationale retsforskrifter, som de vedtager, og til aftaler vedrørende andet end enkelttilfælde, som de indgår, om forhold omfattet af denne forordning.

2. Medlemsstaterne aflægger rapport til Kommissionen om denne forordnings anvendelse hvert andet år at regne fra datoen for denne forordnings ikrafttrædelse. Kommissionen gør disse rapporter offentligt tilgængelige.

3. De nationale rapporter skal omfatte:

a) nye oplysninger om de kompetente myndigheders organisation, beføjelser, ressourcer eller ansvarsområder

b) oplysninger om tendenser, midler eller metoder i forbindelse med overtrædelser inden for Fællesskabet, navnlig dem der har afdækket mangler eller huller i denne forordning eller i den lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser

▼B

c) oplysninger om håndhævelsesmetoder, som har vist sig at være effektive

d) sammenfattende statistiske oplysninger om kompetente myndigheders arbejde, f.eks. foranstaltninger i henhold til denne forordning, modtagne klager, håndhævelsesforanstaltninger og retsafgørelser

e) resuméer af væsentlige nationale fortolkende domme vedrørende lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser

f) andre oplysninger, der er relevante for denne forordnings anvendelse.

4. Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning på grundlag af medlemsstaternes rapporter.

▼M6

Artikel 21a

Revision

Kommissionen forelægger senest den 31. december 2014 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der vurderer effektiviteten af og de operationelle mekanismer i denne forordning og grundigt undersøger muligheden for at optage yderligere lovgivning, som beskytter forbrugernes interesser, i bilaget. Rapporten udarbejdes på grundlag af en ekstern evaluering og en omfattende høring af alle berørte parter, og ledsages i givet fald af et forslag til retsakt.

▼B

Artikel 22

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 29. december 2005.

Bestemmelserne om gensidig bistand i kapitel II og III finder anvendelse fra den 29. december 2006.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

▼B

BILAG

Direktiver og forordninger, der er omfattet af artikel 3, litra a) [1]

▼M6

1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21): artikel 1, artikel 2, litra c), og artikel 4 til 8.

▼B

2) Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31).

▼M6

3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95 af 15.4.2010, s. 1): artikel 9, 10, 11 og artikel 19 til 26.

▼B

5) Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59).

▼M6

6) Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29).

7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/122/EF af 14. januar 2009 om beskyttelse af forbrugerne i forbindelse med visse aspekter ved timeshareaftaler, aftaler om længerevarende ferieprodukter, videresalgs- og bytteaftaler (EUT L 33 af 3.2.2009, s. 10).

▼B

8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg (EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19), ændret ved direktiv 2002/65/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

▼M6

———————

▼B

10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/6/EF af 16. februar 1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27).

11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed (EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12).

12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

[1] ►M6 Direktiverne i nr. 6, 8 og 13 indeholder særlige bestemmelser. ◄

▼B

13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler: artikel 86-100 (EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67), senest ændret ved direktiv 2004/27/EF (EUT L 136 af 30.4.2004, s. 34).

14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser (EUT L 46 af 17.2.2004, s. 1).

▼M1

16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

▼M3

17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktivet om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation): artikel 13 (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

▼M4

18) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje ([1]).

▼M5

19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 181/2011 af 16. februar 2011 om buspassagerers rettigheder ([2]).

([1]) EUT L 334 af 17.12.2010, s. 1.
([2]) EUT L 55 af 28.2.2011, s 1.